

Avontuur
Verhale

Die Dakvenster Kamer

Deur O. Henry

Eers sal mev. Parker vir jou die dubbele salon wys. Jy sou dit nie waag om haar beskrywing van hul voordele en van die meriete van die heer wat hulle agt jaar lank beset het, te onderbreek nie.

Dan sou jy dit regkry om die bekentenis voort te stamel dat jy nie 'n dokter of 'n tandarts is nie. Mev. Parker se manier om die toelating te ontvang was so dat jy nooit later dieselfde gevoel teenoor jou ouers kon koester nie, wat nagelaat het om jou op te lei in een van die beroepe wat by Mev Parker se salon gepas het.

Volgende het jy een trap opgeklim en na die tweede verdieping agter vir \$8 gekyk. Oortuig deur haar manier van die tweede verdieping dat dit die \$12 werd was wat mnr. Toosenberry altyd daarvoor betaal het totdat hy vertrek het om beheer te neem van sy broer se lemoenplantasie in Florida naby Palm Beach, dis waar mev Mcintyre altyd die winters deurgebring het wat 'n dubbele voorkamer gehad het, met sy eie persoonlike bad, en jy dit reggekry om te mompel dat jy iets nog goedkoper wil hê.

As jy mev. Parker se minagting oorleef het, is jy geneem om na mnr Skidder se groot saalkamer op die derde verdieping te kyk. Mnr Skidder se kamer was nie leeg nie.

Hy het toneelstukke geskryf en heeldag sigarette daarin gerook. Maar elke kamerjagter is gemaak om sy kamer te besoek om die draperie te bewonder. Na elke besoek sou mnr. Skidder, van die skrik wat veroorsaak word deur moontlike uitsetting, iets op sy huur betaal.

Dan - o, dan - as jy nog steeds op een voet gestaan het, met jou warm hand wat die drie klam dollars in jou sak vashou, en jou afskuwelike en skuldige armoede hees verkondig het, sou mev. Parker nooit meer jou gids wees nie. Sy sal hard die woord "Clara" uit roep, sy sal jou haar rug wys en na onder marsjeer.

Dan sou Clara, die bruin bediende, jou op die mat-leer wat vir die vierde vlug bedien het begelei en jou die Dakvenster-kamer wys.

Dit het 7x8 voet vloerspasië in die middel van die portaal beslaan. Aan elke kant daarvan was 'n donker houtkas of stoorkamer.

Daarin was 'n yster bed, 'n wasbak en 'n stoel. 'n Rak was die kombuiskas. Dit het gelyk of sy vier kaal mure om jou toemaak soos die kante van 'n kis.

Jou hand het na jou keel gekruip, jy het gesnak, jy het opgekyk soos uit 'n put - en weer asemgehaal. Deur die glas van die dakvenstertjie het jy 'n vierkant van blou oneindigheid gesien.

"Twee dollar, meneer," het Clara in haar half minagtende, half Tuskegeeniale toon gesê.

Eendag het juffrou Leeson vir 'n kamer kom jag. Sy het 'n tikmasjien in 'n tas gedra wat gemaak was om deur 'n veel groter dame rondgesleep te word. Sy was 'n baie klein meisie, met oë en hare wat aangehou groei het nadat sy opgehou groei het en wat altyd gelyk het of hulle sê: "My genugtig! Hoekom het jy nie by ons bygehou nie?"

Mev. Parker het vir haar die dubbele sitkamers gewys. "In hierdie kas," het sy gesê, "kan 'n mens 'n geraamte of verdowingsmiddel of steenkool hou "

" Maar ek is nie 'n dokter of 'n tandarts nie," het juffrou Leeson met koue rillings gesê.

Mev. Parker het haar die ongelooflike, bejammerende, smalende, ysige staar gegee wat sy gehou het vir diegene wat nie as dokters of tandartse gekwalifiseer het nie, en het die pad terug na die tweede verdieping gelei.

"Agt dollar?" het juffrou Leeson gesê. "Goeie genugtig! Ek is nie Hetty Green nie, al lyk dit asof ek geld het. Ek is net 'n arme werkende meisie. Wys my iets hoër en laer."

Meneer Skidder het gespring en die vloer met pyptabak met die slag by sy deur gestrooi.

"Verskoon my, meneer Skidder," het mev. Parker gesê, met haar demoon se glimlag oor sy bleek voorkoms. "Ek het nie geweet jy is in nie. Ek het die dame gevra om na jou draperie te kyk."

"Hulle is te pragtig," het juffrou Leeson gesê en glimlag presies soos engele doen.

Nadat hulle weg was, het meneer Skidder baie besig geraak om die lang, swartkopheldin uit sy jongste (ongeproduseerde) toneelstuk uit te veer en 'n klein, skelm een met swaar, helder hare en lewendige gelaatstrekke in te voeg.

"Anna Held ek sal daarop spring," sê meneer Skidder vir homself, terwyl hy in 'n rookwolk verdwyn soos 'n lug inkvis.

Tans het die alarmklok - "Clara!" geroep. Dit het vir die wêreld geklink soos die toestand van juffrou Leeson se beursie.

'n Donker kabouter het haar gegryp, 'n Pikdonker -trap opgeklim,
stoot haar in 'n kluis met 'n ligglans in sy bokant en mompel die
dreigende en kabalistiese woorde "Twee dollar!"

"Ek sal dit vat!" het juffrou Leeson gesug!

Elke dag het juffrou Leeson uitgegaan om te gaan werk.
Saans het sy papiere met handskrif huis toe gebring en
kopieë met haar tikmasjien gemaak.

Soms as sy snags geen werk gehad het nie, het sy saam met die ander kamermaats op die hoë stoep se trappe gesit. Mej Leeson was nie vir 'n dakvenster kamer bedoel toe die planne vir haar skepping geteken was nie. Sy het 'n blymoedige - hart en teerhartig, grilligerige fantasieë. Eenkeer het sy mnr Skidder toegelaat om vir haar drie dade van sy groot (ongepubliseerde) komedie laat lees, "Dis Geen kind; en, Die erfgenaam van die metro."

Daar was blydschap onder die heer kamermaats wanneer juffrou Leeson tyd gehad het om vir 'n uur of twee buite op die trappe te staan. Maar juffrou Longnecker, die lang donkerkop wat in 'n openbare skool, skool gehou het, het altyd gesê: "Wel, regtig!", vir alles wat jy gesê het, sy het eenkant gestaan en gesnuif. En juffrou Dorn, wat elke Sondag op die bewegende eende by Coney geskiet het en in 'n afdelingswinkel gewerk het, staan anderkant toe en snuffel. Juffrou Leeson het in die middel gestaan en die mans het vinnig om haar gegroeper.

Veral meneer Skidder, wat haar in sy gedagtes gewend het vir die stere rol in 'n private, romantiese (onuitgesproke) drama in die werklike lewe. En veral meneer Hoover, wat vyf-en-veertig was, vet, bloos en sinneloos.

En veral die jong mnr Evans, wat 'n hol hoes opgesit het om haar te oorreed om hom te vra om sigarette te laat staan. Die mans het haar as "die snaaksste en joligste ooit" aangewys, maar die snuffel aan die boonste trap en die onderste trap was onverbiddelik.

* * * * *

Ek bid dat jy die drama tot stilstand sal kom terwyl Chorus na die voetligte stap en 'n episediaanse traan laat val oor die vetheid van mnr Hoover. Stem die pype op die tragedie van massa, die vloek van grootmaat, die ramspoed van swaarlywigheid. Falstaff het, 'n toets probeer, dalk meer romanse aan die ton gegee as wat Romeo se wankelrige ribbes tot op die ons sou hê. 'n Minnaar mag sug, maar hy moet nie blaas nie.

Na die trein van Momus word die vet mans in hegtenis geneem. Tevergeefs klop die getrouste hart bo 'n 52-duim-gordel. Beslis, Hoover! Hoover, vyf-en-veertig, bloos en dwaas, kan Helen self wegdra; Hoover, vyf-en-veertig, spoel, dwaas en vet is vleis vir verderf. Daar was nooit 'n kans vir jou nie, Hoover.

Terwyl mev Parker se kamermaat een somersaand so staan en gesels het, kyk juffrou Leeson op in die uitspanse en huil met haar klein blymoedig laggie:

" Wel, daar is Billy Jackson! Ek kan hom ook van hier onder af sien."

Almal het opgekyk - sommige het na die vensters van wolkekrabbers, sommige wat rond geswaai het vir 'n lugskip, wat deur Jackson gelei was.

" Dis daardie ster," verduidelik juffrou Leeson en wys met 'n piepklein vingertjie. "Nie die groot een wat glinster nie - die bestendige blou een naby dit. Ek kan dit elke aand deur my dakvenster sien. Ek het dit Billy Jackson genoem."

"Wel, regtig!" het juffrou Longnecker gesê. "Ek het nie geweet jy is 'n sterrekundige nie, juffrou Leeson."

"O, ja," het die klein sterrekyker gesê, "ek weet soveel soos enige van julle weet van die styl moue wat hulle volgende herfs in Mars gaan dra."

"Wel, regtig!" het juffrou Longnecker gesê. "Die ster waarna jy verwys is Gamma, van die konstellasie Cassiopeia. Dit is byna van die tweede grootste, en sy hoogtepunt deurgang is --"

"O," sê die baie jong meneer Evans, "ek dink Billy Jackson is 'n baie beter naam daarvoor."

"Ek stem saam," het mnr Hoover gesê, terwyl hy hardop uittartend teenoor juffrou Longnecker uitdaag. "Ek dink juffrou Leeson het net soveel reg om sterre te noem as wat enige van daardie ou astroloë gehad het."

"Wel, regtig!" het juffrou Longnecker gesê.

"Ek wonder of dit 'n verskietende ster is," het juffrou Dorn opgemerk. "Ek het nege uit tien eende en 'n haas in die galery by Coney Sondag geslaan."

"Hy daag nie baie goed van hier af op nie," het juffrou Leeson gesê. "Jy behoort hom van my kamer af te sien. Jy weet jy kan selfs in die dag sterre vanaf die bodem van 'n put sien. Snags is my kamer soos die skag van 'n steenkoolmyn, en dit laat Billy Jackson lyk soos die groot diamantpen wat die aand haar kimono vasmaak."

Daar het 'n tyd daarna gekom toe juffrou Leeson geen formidabele papiere huis toe gebring het om te kopieer nie. En wanneer sy soggens uitgegaan het, in plaas daarvan om te werk, het sy van kantoor tot kantoor gegaan en haar hart laat wegsmelt in die drup van koue weieringe wat deur astrante kantoorseuns oorgedra is. Dit het aangegaan.

Daar het 'n aand gekom toe sy moeg op Mev Parker se stoep aan gekom het op die uur wanneer sy altyd terugkeer het van haar aandete by die restaurant. Maar sy het geen aandete gehad nie.

Toe sy by die saal instap, ontmoet mnr Hoover haar en gryp sy kans aan. Hy het haar gevra om met hom te trou, en sy vettigheid het soos 'n stortvloed bo haar gesweef. Sy het dit vryspring die leuning gevang. Hy het probeer om haar hand te vat, en sy het dit opgelig en hom in die gesig geklap.

Tree vir tree gaan sy op en sleep haarself aan die reling. Sy het by mnr Skidder se deur verbygegaan terwyl hy besig was om 'n toneel aanwysing vir Myrtle Delorme (Mej. Leeson) in sy (onaanvaarde) komedie te teken, om "oor die verhoog van L na die kant van die graaf te pirouette".."

Met die mat leer kruip sy uiteindelik op en maak die deur van die dakvenster kamer oop.

Sy was te swak om die lamp aan te steek of om uit te trek. Sy het in die leunstoel geval, haar brose lyfie het skaars die verslete vere gevoel. En in daardie pik swart dakvenster kamer lig sy stadig haar swaar ooglede op, en glimlag.

Want Billy Jackson het op haar geskyn, kalm en helder en konstant deur die dakvenster.

Daar was geen wêreld oor haar nie. Sy was gesink in 'n put van swartheid, met daardie klein vierkant van bleek lig wat die ster omraam het wat sy so grillerig en o, so ondoeltreffend genoem het. Juffrou Longnecker moet reg wees; dit was Gamma, van die konstellasie Cassiopeia, en nie Billy Jackson nie. En tog kon sy nie toelaat dat dit Gamma is nie.

Terwyl sy op haar rug gelê het, het sy twee keer probeer om haar arm op te lig. Die derde keer het sy twee dun vingers aan haar lippe gekry en 'n soen uit die swart put vir Billy Jackson geblaas. Haar arm val slap terug.

"Totsiens, Billy," het sy flou gemompel. "Jy is miljoene kilometers ver en jy sal nie eens een keer vonkel nie. Maar jy het gebly waar ek jou die meeste van die tyd daarbo kon sien wanneer daar niks anders was as donker om na te kyk nie, nie waar nie? . . . Miljoene kilometers. . . . Totsiens, Billy Jackson."

Clara, die bruin bediende, het die deur die volgende dag om 10 gesluit gevind, en hulle het dit oopgedwing. Asyn, en die klap van gewrigte en verbrande vere wat niks help nie, iemand het gehardloop om 'n ambulans te bel.

Mettertyd het dit met baie klap-geluide na die deur terug gespring, en die bekwame jong dokter, in sy wit linnejas, gereed, aktief, selfversekerd, met sy gladde gesig half debonair, half onvriendelik, dans die trappe op.

"Ambulans bel na 49," het hy kortaf gesê. "Wat is die probleem?"

"O, ja, dokter," het mev. Parker gesnuif, asof dit haar moeilikheid was, en die moeilikheid in die huis, juis groter was. "Ek kan nie dink wat die saak met haar kan wees nie. Niks wat ons kon doen sou haar bybring nie. Dit is 'n jong vrou, 'n juffrou Elsie--ja, 'n juffrou Elsie Leeson. Nog nooit in my huis nie--"

"Watter kamer?" het die dokter in 'n verskriklike stem geroep, waarvoor mev Parker 'n vreemdeling was.

"Die dakvenster kamer. Dit --

Die ambulans dokter was klaarblyklik vertrouwd met die ligging van dakvenster kamers. Hulle was vier op 'n slag met die trappe op. Mev Parker het stadig gevolg, soos haar waardigheid vereis het.

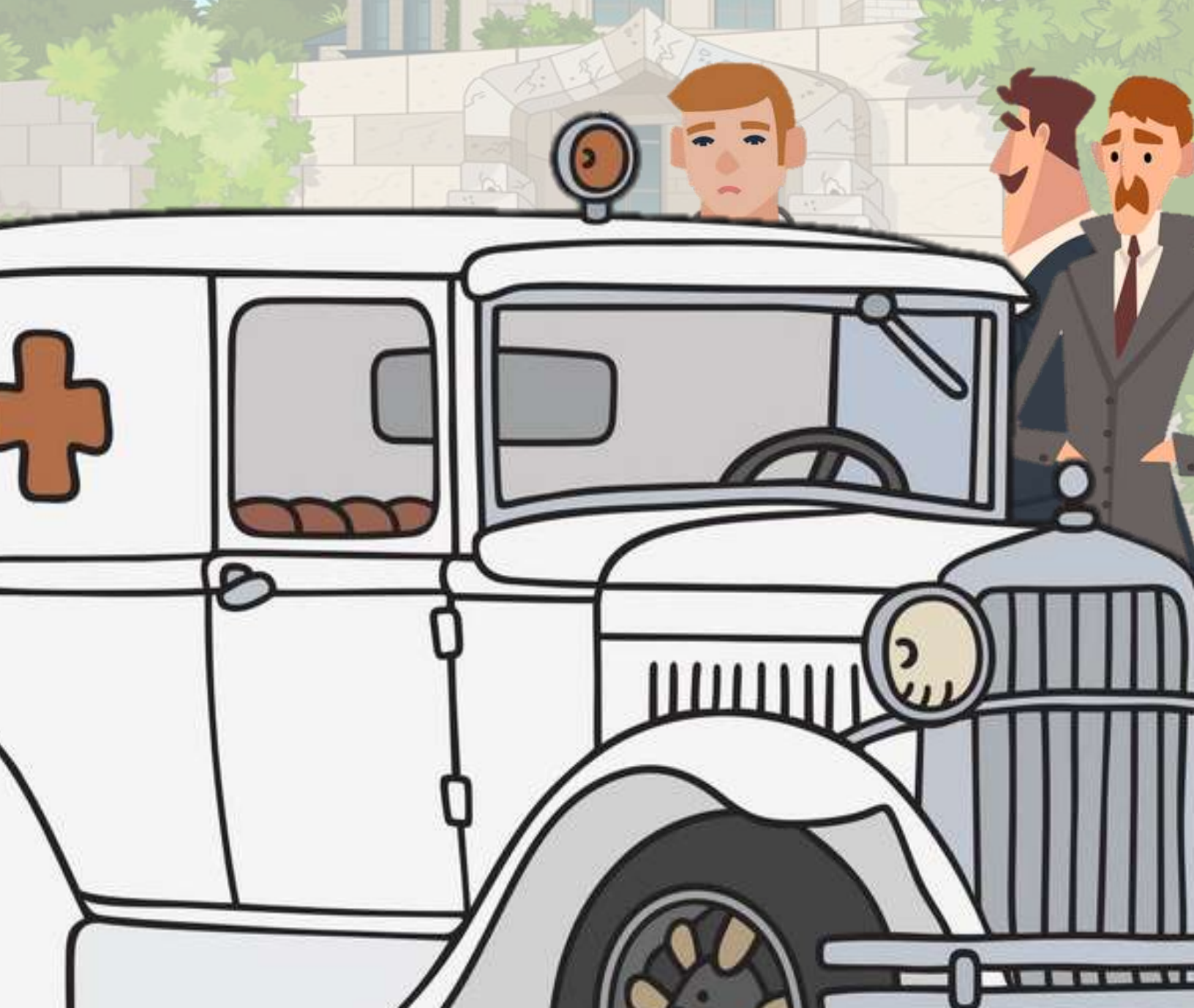

Met die eerste landing ontmoet sy hom wat terugkom. Hy het gestop en die geoefende skalpel van sy tong los gelaat, nie hard nie. Geleidelik het mev. Parker opgefrommel soos 'n stywe kledingstuk wat van 'n spyker afgly. Nog altyd daarna het daar plooië in haar gees en liggaam gebly. Soms het haar nuuskierige kamermaat haar gevra wat die dokter vir haar gesê het. "Laat dit wees," het sy geantwoord. "As ek vergifnis kan kry omdat ek dit gehoor het, sal ek tevrede wees."

Die ambulans dokter het met sy las deur die trop honde gestap wat die nuuskierigheds jaagtog volg, en selfs hulle het skaam langs die sypaadjie terug geval, want sy gesig was van dié wat sy eie dooies gedra het.

Hulle het opgemerk dat hy nie die vorm wat hy gedra het op die bed gaan lê wat daarvoor voorberei was in die ambulans nie, en al wat hy vir die bestuurder gesê het was: "Ry, Wilson".

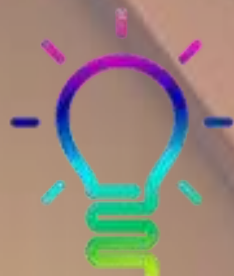
Dit is al. Is dit 'n storie? In die volgende oggend se koerant het ek 'n klein nuus item gesien, en die laaste sin daarvan kan jou dalk help (soos dit my gehelp het) om die aangeleentheid aanmekaar te sweis.

Dit het vertel van die ontvangs in die Bellevue Hospitaal van 'n jong vrou wat verwyder is van No. 49 East -- straat, wat gely het aan gebrekkige veroorsaak deur hongersnood. Dit is afgesluit met hierdie woorde:

" Dr William Jackson, die ambulans dokter wat die saak bygewoon het, sê die pasiënt sal herstel."

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY

